

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ

ΠΕΙΡΑΤΑΙ ΣΤΗ ΛΑΙΜΗΤΟΜΟ

Συνέχεια και τέλος μιᾶς παράδοξης ἱστορίας τοῦ 1838. Ὁ Γεώργιος Φιρλίγκος καὶ ὁ ἱερεὺς Πάμφιλος. Ὁ ἀρχηγὸς τῶν πειρατῶν ἐξομολογεῖται τὸ φριχτότερο ἐγκλήματὸς του. Σ' ἓνα ἐρημοκλήσι τῆς Μάνης. Μία πρωτακουστή ἐγγύρησι. Ἐπάνω στὸ κόκκινο ἱκρίωμα.

Στὸ περασμένο φύλλο διηγηθήκαμε μιὰ περίεργη ἱστορία ληστικοπρατίας ποὺ γίνθηκε στὰ 1838 κοντὰ στὰ Κορητικὰ πελάγια, τὴ σὺλληψι τῶν κακοῦργων καὶ τὴ θανατικὴ τους καταδίκη ἀπὸ τὸ δικαστήριον Ζακύνθου. Ἐσταματήσαμε στὸ σημεῖο ποὺ ὁ ἱερεὺς τῶν φυλακῶν Πάμφιλος ἐξομολογεῖ τοὺς καταδίκους οἱ ὁποῖοι πορεύονται νὰ κατατομηθοῦν τὴν ἡμέρα ἐκείνη — 15 Νοεμβρίου 1838 — καὶ τοὺς μεταλαβαίνει. Ὅλοι οἱ κατάδικοι, ὅσοι ἀπὸ μιὰ συγχωρητικὴ ὀμλία τοῦ παπά, μετανοήματα γὰ τὰ ἐγκλήματά τους, προσέζονται μὲ δάκρυα καὶ κοινοῦσι. Καὶ μόνον οἱ Γεώργιος Φιρλίγκος στέκει ἀκήρητος κοιτάζοντας τὸ λειτουργὸν μὲ μὴν ἀμφίβολη ματιά.

ροναϊζόταν ἀμάρτημα τέτοιου εἴδους. Τί νὰ κάνῃ ; Τί μορφοῦσε τὰ κάνῃ ἔπειτα ἀπὸ εἰκοσι χρόνια σχεδόν ; Ἀκούμπησε τὸ λευκόμαλλο κεφάλι του στὸν παραστάτη τῆς Ὀραίας Πόλης κ' ἔμεινε ἔτσι γὰρ πολλὴ ὥρα, σὺλλογισμένος, χλωμός, ἄφωνος.

— Δὲν τοῦ τὸλεγα, ἄγε πνευματικέ, δεῖ γὰρ μένα δὲν ὑπάρχει οὔτε στὸν ἄλλο κόσμῳ σωτηρία ; δὲν σοῦ τὸλεγα ; ξανάλεγε λαίφοντα ; ὁ μετανοημένος πειρατὴς.

Ἔτσι ἀπὸ μακριὰ σιωπῆ, μὴ ἔμπνευσε σὰν ἀισθητὴ ἐφύλαξι τὸ νοῦ τοῦ πνευματικοῦ. Σκύβοντας στὸ γοατιζόμενο κατάδικο, τοῦ ἐφιθύρισε στ' αὐτί :

— Μὴν ἀπελιπίσει. Θλί σοῦ ἀνοιξὼ τὸ σημάδι καὶ ἂν ὑπάρξῃ μέσα ὁ Ἅγιος Ἄγιος εὐδοήθηκε !

Ἄφρητος τὸν κατάδικο μπροστὰ στὸ Ἅγιον Βῆμα, κ' ἔφυγε ἀπὸ τὴν ἐκκλησία φορώντας ἀκόμη τὸ περαχῆλι του.

Ἔτσι ἀπὸ ἓνα τέταρτο, ξαναγύρισε, ἀναίρη μιὰ λαμπάδα, τὴν ὁποία ἔδωσε νὰ τὴν κρατῇ ὁ κατάδικος, τὸν ἐκοποῦντο ο' ἓνα στασίδι, σὲ μιὰ ἀπόμωρη γωνιά, καὶ μὲ τὸ νυστέρι ποὺ ἔφερε, ἀνοίξε τὸ μπράτσο τοῦ καταδίκου στὸ μελανὸ σημάδι ποὺ διακρινόταν καθαρά. Καὶ — ὅπως λέει ὁ Ζακύνθιος χρονολογῶν — ὁ Πάμφιλος βόηξε ἐκεῖ τὸν Ἅγιον Ἄγιον «σφον καὶ ἀκέραιον !...» Συγκλημένος ἀπὸ τὸ θάγμα αὐτὸ ὁ παπάς εἶπε : « Γιώργη, παιδί μου, εὐδοήθηκε ! »

Ἡ λαμπάδα ἔτροψε στὸ χέρι τοῦ Φιρλίγκου. Ἡ πίστις ἐγένεξε τὴν ψυχὴ του. Ἐκωνόνησε τῶν Ἀρχόντων Μυστηρίων, καὶ μὲ φωνὴ δυνατὴ εἶπε στους ἄλλους κατάδικους.

— Θάρος, ἀδέρφια, ἐργάσαμε, νὰ τιμοσηθοῦμε, ἀλλὰ ὁ Θεὸς μᾶς ἐουγχώρησε καὶ ὁ Θεοὺς εἶνε δικὸς μας !..

Τὸ ποῖο τῆς ἰδίας ἐκείνης ἡμέρας, κατὰ τὰ γράμματα, δλοὶ οἱ κατάδικοι ὠδηγήθηκαν στὸν τόπο τῆς ἐπιτέσεως. Τὸ φοβερὸ ἱκρίωμα, μὲ τὸ κόκκινο πιναπέτασμα στὴν γωνιᾶν του, ποὺ σκεπάζει τὸ ἀπίσιον λεπίδι, ἐπορεύετο. Γύρω ἄπειρος κόσμος στοιμωγόνταν νὰ παρακολούθησῃ τὸ θέαμα. Ὁ δήμιος καὶ ὁ βροθὸς τὸν ἦταν ἐκεῖ, περιφύροιο, γὰρ ἐπερίμεναν ἀντίστασι ἀπὸ τοὺς πειρατὰς, γὰρ τοὺς ὁποῖους ἡ φημὴ διέδιδε καταπληκτικὰ πράγματα.

Ἄλλ' οἱ κατάδικοι, μοιροῖμενοι τὸ παραδείγμα τοῦ ἀρχηγοῦ τους, ἐράδισαν πρὸς τὴν λαίμητομο, ἤνοιον σὰν ἀρνὰ, μὲ τὸ θάρος ποὺ τοὺς ἐπέπευσε ἡ πίστις. Τὰ τελευταία τοὺς λόγια ἦταν νὰ ζητήσουν συγχώρησι ἀπὸ τὸν πληθὺν καὶ νὰ σιωπήσουν στὸν ἑσπέρῳ ἀποχὴ ἀπὸ τὴν κακὴν συναίστησιν ποὺ ὄδηγούσιν στὸν ἀναιμωτικὸ θάνατο.

Καὶ ὁ Ζακύνθιος χρονολογῶν ποὺ ἔχει τὴν ἐκδόνην τῆς περιεργῆς αὐτῆς ἱστορίας, τελειώνει εἰς :

«...τὴν ἐπομένην, καθ' ἣν ὄραν ἀκριβῶς οἱ φιλοπερίεργοι συνεσφαιροῦντο εἰς τὸν τόπον ἐνθα ἔλαβε χώραν ἡ ἐπιτέσις συζητούντες τὰ περὶ αὐτῆς, ὁ ἄγιος πνευματικός, τελῶν ἐν τῷ ἐνοριακῷ αὐτοῦ ναῷ λειτουργίαν ὑπερ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς των, μεταλαμβάνων τὸν θεῖον Μυστηρίων ἔχων ἐν τῷ Ἅγιῳ Ποτηρίῳ μετὰ τῶν ἄλλων μερίδων, καὶ τὸν αὐτὸν ἐξεῖνον Ἅγιον Ἄρτον ὃν ἐξήγαγε κατὰ τὴν ὄραν τῆς ἐξομολογήσεως ἐκ τοῦ βραχίονος τοῦ κατακτοῦντος Γεωργίου Φιρλίγκου ἢ Κίμωνι.»

Παράδοξος τῶντι καὶ πρωτοφανὴς συμπτῶσις ! Ἐν τῷ αὐτῷ Ἅγιῳ Ποτηρίῳ συνηνώθησαν τὸ Ἅγιον Αἶμα τοῦ Σωτήρος μετὰ τοῦ σώματος τοῦ ληστοῦ, ἀλλ' αἵματα ἐξαγνισθέντος ἤδη ὑπὸ τῆς μετανοίας.»

ΤΟΥ ΑΥΡΙΛΙΑΝΟΥ ΣΧΟΛ

ΙΣΤΟΡΙΟΙΟΥΛΕΣ

Τὴν περασμένην ἑβδομάδα, σὲ κάποιον Παλαιὸν χοροδιδασκαλεῖο, δλοὶ γκαριέτες τοακωθήκαν κ' ὄρισαν ν' ἀνταλλάξουν πειραγματικὰς φράσεις.

— Ἔχεις ἀδικο, ἀγαπητέ μου, εἶπε ἡ μιὰ, νὰ ποζάρης ἔτσι... Ὅλοσ ὁ κόσμος ξέρει δεῖ πηγαίνεις στὸ Ἐπερχοδανιστήριον...

— Ἀπὸ σημαίνει, ἀπλοῦστατα, πὼς... ἔχω ἓνα σωρὸ πολῦτιμα κομημάτα ! ἀπάντης μὲ κομμάρι ἡ ἄλλη.

Σκέψεις Μπασέμ :

Ἔτσι ἀπὸ μακριὰ σιωπῆ, μὴ ἔμπνευσε σὰν ἀισθητὴ ἐφύλαξι τὸ νοῦ τοῦ πνευματικοῦ. Σκύβοντας στὸ γοατιζόμενο κατάδικο, τοῦ ἐφιθύρισε στ' αὐτί :

— Μὴν ἀπελιπίσει. Θλί σοῦ ἀνοιξὼ τὸ σημάδι καὶ ἂν ὑπάρξῃ μέσα ὁ Ἅγιος Ἄγιος εὐδοήθηκε !

Ἄφρητος τὸν κατάδικο μπροστὰ στὸ Ἅγιον Βῆμα, κ' ἔφυγε ἀπὸ τὴν ἐκκλησία φορώντας ἀκόμη τὸ περαχῆλι του.

Ἔτσι ἀπὸ ἓνα τέταρτο, ξαναγύρισε, ἀναίρη μιὰ λαμπάδα, τὴν ὁποία ἔδωσε νὰ τὴν κρατῇ ὁ κατάδικος, τὸν ἐκοποῦντο ο' ἓνα στασίδι, σὲ μιὰ ἀπόμωρη γωνιά, καὶ μὲ τὸ νυστέρι ποὺ ἔφερε, ἀνοίξε τὸ μπράτσο τοῦ καταδίκου στὸ μελανὸ σημάδι ποὺ διακρινόταν καθαρά. Καὶ — ὅπως λέει ὁ Ζακύνθιος χρονολογῶν — ὁ Πάμφιλος βόηξε ἐκεῖ τὸν Ἅγιον Ἄγιον «σφον καὶ ἀκέραιον !...» Συγκλημένος ἀπὸ τὸ θάγμα αὐτὸ ὁ παπάς εἶπε : « Γιώργη, παιδί μου, εὐδοήθηκε ! »

Ἡ λαμπάδα ἔτροψε στὸ χέρι τοῦ Φιρλίγκου. Ἡ πίστις ἐγένεξε τὴν ψυχὴ του. Ἐκωνόνησε τῶν Ἀρχόντων Μυστηρίων, καὶ μὲ φωνὴ δυνατὴ εἶπε στους ἄλλους κατάδικους.

— Θάρος, ἀδέρφια, ἐργάσαμε, νὰ τιμοσηθοῦμε, ἀλλὰ ὁ Θεὸς μᾶς ἐουγχώρησε καὶ ὁ Θεοὺς εἶνε δικὸς μας !..

Τὸ ποῖο τῆς ἰδίας ἐκείνης ἡμέρας, κατὰ τὰ γράμματα, δλοὶ οἱ κατάδικοι ὠδηγήθηκαν στὸν τόπο τῆς ἐπιτέσεως. Τὸ φοβερὸ ἱκρίωμα, μὲ τὸ κόκκινο πιναπέτασμα στὴν γωνιᾶν του, ποὺ σκεπάζει τὸ ἀπίσιον λεπίδι, ἐπορεύετο. Γύρω ἄπειρος κόσμος στοιμωγόνταν νὰ παρακολούθησῃ τὸ θέαμα. Ὁ δήμιος καὶ ὁ βροθὸς τὸν ἦταν ἐκεῖ, περιφύροιο, γὰρ ἐπερίμεναν ἀντίστασι ἀπὸ τοὺς πειρατὰς, γὰρ τοὺς ὁποῖους ἡ φημὴ διέδιδε καταπληκτικὰ πράγματα.

Ἄλλ' οἱ κατάδικοι, μοιροῖμενοι τὸ παραδείγμα τοῦ ἀρχηγοῦ τους, ἐράδισαν πρὸς τὴν λαίμητομο, ἤνοιον σὰν ἀρνὰ, μὲ τὸ θάρος ποὺ τοὺς ἐπέπευσε ἡ πίστις. Τὰ τελευταία τοὺς λόγια ἦταν νὰ ζητήσουν συγχώρησι ἀπὸ τὸν πληθὺν καὶ νὰ σιωπήσουν στὸν ἑσπέρῳ ἀποχὴ ἀπὸ τὴν κακὴν συναίστησιν ποὺ ὄδηγούσιν στὸν ἀναιμωτικὸ θάνατο.

Καὶ ὁ Ζακύνθιος χρονολογῶν ποὺ ἔχει τὴν ἐκδόνην τῆς περιεργῆς αὐτῆς ἱστορίας, τελειώνει εἰς :

«...τὴν ἐπομένην, καθ' ἣν ὄραν ἀκριβῶς οἱ φιλοπερίεργοι συνεσφαιροῦντο εἰς τὸν τόπον ἐνθα ἔλαβε χώραν ἡ ἐπιτέσις συζητούντες τὰ περὶ αὐτῆς, ὁ ἄγιος πνευματικός, τελῶν ἐν τῷ ἐνοριακῷ αὐτοῦ ναῷ λειτουργίαν ὑπερ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς των, μεταλαμβάνων τὸν θεῖον Μυστηρίων ἔχων ἐν τῷ Ἅγιῳ Ποτηρίῳ μετὰ τῶν ἄλλων μερίδων, καὶ τὸν αὐτὸν ἐξεῖνον Ἅγιον Ἄρτον ὃν ἐξήγαγε κατὰ τὴν ὄραν τῆς ἐξομολογήσεως ἐκ τοῦ βραχίονος τοῦ κατακτοῦντος Γεωργίου Φιρλίγκου ἢ Κίμωνι.»

Πόλη, τοῦ παπῶ. Μὲ γλυνεὶα καὶ ταπεινὴ φωνὴ τοῦ εἶπε :

— Ἔλα Γιώργη, ἔλα παιδί μου !..

Ὁ Φιρλίγκος, σέροντας τὴν ἀνωδὴν του ἐπροχώρησε καὶ ἐφονιάσε μπροστὰ στὸν πνευματικὸ. Ἄφρητος γὰρ μιὰ στιγμὴ, ἐκοίταξαν ὁ ἓνα τὸν ἄλλον. Μέσα στὴν ψυχὴ τοῦ περατοῦ γυρόταν μιὰ κρυφὴ, ἀλλὰ φοβερὴ πάλῃ, καὶ τέλος τὰ δάκρυα ἀφθονοῦ ἐξερρήσαν ἀπὸ τὰ μάτια του.

Ὁ παπάς, ποὺ εἶχε ποῦν φοβῆται ἀπὸ τὴν ἀληγματικὴ ὡς στὴ στιγμὴ ἐκείνη οἷοιο τοῦ περατοῦ, ἐγκαρδιώθηκε τώρα. Ἄξαρτα δὲ τὸν ἄκουσον νὰ εἶν μὲ φωνὴ ἀπελιπίσε :

— Ἄχ, ἄγε πνευματικέ ! γὰρ μένα δὲν ὑπάρχει σωτηρία οὔτε στὸν ἄλλον κόσμῳ... Γὰρ μένα σὲ μοῦρεῖ νὰ δοθῇ συγχώρησι οὔτε κει ψηλά !..

— Ὁ Ἰ. Χριστὸς, τέκνον μου εἶνε σπλαγχνικός, εἶπε ὁ παπάς. Μὴ φοβῶμαι ἀρεῖα τὰ μετανοήσῃς μὲ πίστι καὶ εὐδοίονεια ! Νὰ ξαγνήσις τὴν ψυχὴ σου !

Καὶ ὁ περατὴς μὲ φωνὴ πικρὴν στὰ δάκρυα ἀπῆρθε :

— Μετάνοισα παπά μου, μετάνοισα, μὴ σωτηρία δὲν ἔχω ! Βαρὸ κῆριμὰ μοῦ πλανοῦσι τὴν καρδιά μου !..

— Τέκνον μου, σοῦ ξαναλέω δεῖ τὸ εἶδος τοῦ Θεοῦ εἶνε μεγάλη. Μὴν ἀπελιπίσει ! Ἐξομολογήσου τὰ κρίματά σου !

Κλαιόντας πάντα ὁ ἀρχηγὸς τῶν πειρατῶν διηγήθηκε μιὰ παράξενη ἱστορία τῆς ζωῆς του, μιὰ πράξι ποὺ τὴν ἔκρινε γὰρ τὸ μεγαλύτερον ἐγκλήματὸς του :

— Γὰρ μένα δὲν ὑπάρχει σωτηρία ! ἐπανέλαβε. Εἰκοσι χρόνον πρὸς ἤνοιον διὰν ἔλανα τὸ πρῶτον φονικὸν σὴν πατριδά μου... Μὴς καὶ γὰρ τῶνα, οὔτε καὶ γὰρ ὁ ἴδιος δὲν θὰ μορφοῦσα κατὰ-κατὰ νὰ πῶ... Πιστήκαμε στὰ χεῖρα μ' ἓνα σωροῦσά μου, μὲ χιτῆρας καὶ τὸν ἐχθῆρῳ. Τὸ κακὸ θὰ μορφοῦσε νὰ σπαιτήσῃ ὡς ἐδῶ, ἀλλὰ γὰρ τὴ δικτυρία μου ὁ Σατανᾶς εἶχε κρυφῶς τὴν ψυχὴ μου καὶ τὴν ἐσορῶσε τρυφῆ στὴν ἐκδίκησιν. Μία φωνὴ ἐμουροῦοιζε στ' αὐτί μου : « Τὴ τὸν φυλάξ ; Σειμπεροδενέ τον ! » Τὴν ἴδια νύχτα τοῦ φυλάξῃ καρτεῖρῃ πίσω ἀπὸ μιὰ ἐλιγὰ κ' διὰ τὸν εἶδα νὰ περῆ ἐξομολογῶν, χυθῆκα πίσω του καὶ μὲ μιὰ μαζοῖα τὸν ἔορῃσα χέριμὰ νεκρὸ !. Πῆρα τὰ βουτιά, φρυδακίσα μὲ κινηροῦσαν οἱ χοροφύλακες, τ' ἀδέρφια τοῦ σκοτωμένου, οἱ φίλοι του, δλος ὁ κόσμος. Ἀπὸ φροξὲς ἐπιπέθηκα στὸ τοῦφάρι μὲ τοὺς δικούς του καὶ δύο φροξὲς τὰ βόλια ἐφύριζαν στ' αὐτὰ μου.

Τὴ δεύτερη φορὰ γλῆτωσα παρὰ τρέχα, εἶδα τὸ χάρῳ μὲ τὰ μάτια μου !..

«Μία μέρα, ἐκεῖ ποὺ γύριζα στὰ βουτιά τῆς Μάνης, γὰρ κακὴ μου τύχη συναπαντήθηκα μ' ἓνα ἄλλο φουθῶνικὸ καὶ πιάσαμε φρωοῖμα ! « Τί νὰ κάνῳ ; τοῦ λέω, νὰ πῶν νὰ παραδοθῶ ; Φοβάμαι μὴ σκοτωθῶ σὲ καμμὶ συμπλοκή. » Ἐκείνος τότε μούδωσε μιὰ συμβουλή : Μούπε δεῖ ἂν ἄνοιγα σὲ μιὰ μεριά τὸ σῶμα μου κ' ἐβάζα μέσα Τίμο Ἐύλο ἢ Ἅγιον Ἄρτον, δὲν θὰ μ' ἔπιαναν τὰ βόλια. Ἔτσι εἶχε κάνει κ' αὐτὸς, εἶλεγε, καὶ δὲ φοβόταν τίποτα.

« Ἀποφάσιον ν' ἀπολουθῶ τὴ συμβουλή του... Ἔτσι ἀπὸ λίγες μέρες βροῖκο ἔταν παπὰ πὸν λειτουργοῦσε μόνος σὲ ἓνα ἐρημοκλήσι. Μπαίνω μέσα, κλείνω τὴν πόρτα καὶ τοῦ ζητῶ τὸν Ἅγιον Ἄρτον ! Ἀνατριχίλας ὁ γέρο-παπάς καὶ μοῦ εἶπε : « Τέτοιον πράγμα, ὄχι ! μὴ μοῦ τὸ ζητήσῃ. Κάλιο σκεδίωσέ με ! » Μὰ ἐγὼ, βγαίνοντας ἓνα μαζοῖα καὶ βάζοντάς τὸ στὸ λαιμὸ του, τὸν ἐβροῖοινα μὲ θάνατο : « Θὰ σὲ σφάξω !.. τοῦ εἶπα, ἂν δὲν σοῦ δώσῃς, τώρα ἄμέσως, ἐκείνο ποὺ σοῦ ζητῶ !. Κι-τρίνης ὁ γέροσ ὡάν τὸν ἀντιφῆ καὶ ἀνοιγόντας τὸ Ἄρτορέρι μοῦ εἶπε :

— Ἐγὼ δὲν τοῦμῶ ! Νὰ ὁ Ἅγιος Ἄρτος ! Πάρῳ τον μὲ τὸ χέρι σου !

« Ἡ κατὰ τοῦ Θεοῦ μὲ χιτῆρας μὲ τέτοιον τρόπο, ποὺ τὸλμησα νὰ πῶν ἓνα κομμάτι ἀπὸ τὸν Ἅγιον Ἄρτον, ἔπειτα μὲ τὸ μαζοῖα ἀνοιξα μιὰ πληγὴ στὸ σῶμα μου καὶ τὸ ἔβαλα μέσα !. »

Καὶ ὁ Φιρλίγκος, τρέμοντας σύχορμος, ἔδειξε τὸ σημεῖο τῆς τομῆς στὸ γυμνὸ του μπράτσο. Ὁ πνευματικός ἀνατριχίλασε. Πρῶτῃ φορὰ τοῦ πα-

